

**J.H til Tove Ditlevsen bragt i Familien-Journalen d. 1. december 1959 om
homoseksualitet og kønsforvirring.**

Kære Fru Tove Ditlevsen!

Jeg skriver til Dem, fordi jeg har et alvorligt problem, som jeg er fortvivlet over. Jeg er en ung mand på 20 år, og der er det i vejen, at jeg ikke interesserer mig for det modsatte køn. Synes De ikke, det er lidt unormalt i den alder? Jeg kommer aldrig sammen med piger og går aldrig til bal, fordi jeg ikke har lyst. Jeg altid inderst inde haft lyst til at være en pige i stedet for en dreng. Der er flere, der har sagt til mig, at jeg har pigehænder og pigeben, og jeg har også haft pigeøgenavne. Jeg føler mig tiltrukket af mit eget køn, og derfor synes jeg næsten ikke, at jeg kan blive ved med at leve. Tror De, det kan være nogle hormoner, jeg mangler? Jeg læste om den soldat, der i 1951 blev lavet om til en kvinde og kom til at hedde Chris Jorgensen, men jeg ved ikke, om tilfældet er ligesom mit. Det er efterhånden blevet en tvangstanke hos mig, og jeg vil være Dem meget taknemlig, hvis De vil give mig et råd om, hvad jeg gør gøre. For det er overhovedet ikke til at holde ud.

J.H.

Svar:

Kære J.H.!

Jeg vil gætte på, at Deres mor har ønsket sig en pige, da hun skulle have Dem, og at hun ikke har kunnet glemme, endsige skjule, sin skuffelse over i stedet at bringe en dreng til verden. Dermed er ønsket om at være en pige gået Dem i blodet, fordi børn nu engang altid søger at leve op til forældrenes krav, selv når de er urimelige. Hvad det nævnte tilfælde angår, har der antagelig rent legemligt været en defekt hos den amerikanske soldat, der har gjort den meget sjældne operation mulig. Hos Dem er det imidlertid en psykisk skavank, og da De lider så meget under den, vil jeg råde Dem til at tale med en psykiater om problemet. Det er desværre ikke en ting som lader sig ordne i et brev.

Med venlig hilsen Deres Tove Ditlevsen

**Laurié til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 25. august 1959 om
homoseksualitet.**

Kære Tove Ditlevsen!

Ganske vist har jeg den mening, at man selv må klare sine problemer, men jeg tror alligevel på spåkoner, så jeg vil nok også rette mig efter Deres svar. Jeg er bange for, at mit problem er ret usædvanligt. Jeg har fået den tvangstanke, at jeg tiltrækkes af personer af mit eget køn, og at dette hindrer mig i at blive forelsket i en mand. Jeg tror, det stammer fra min skoletid, da jeg holdt meget af en lærerinde. Jeg følte det nærmest, som om hun var en slags mor for mig. Jeg er 22 år, og nu holder jeg meget af min mor, men for nogle år siden, var det ikke så godt imellem os. Jeg har nu også været forelsket i et par unge mænd, men det er længe siden. Jeg synes, at jeg bliver forelsket i kvinder, blot de viser interesse for mig, men det er ganske vist uskyldigt, nærmest kun sværmeri. Imidlertid har jeg det nu sådan, at denne tvangstanke beskæftiger mig alt for meget, og jeg ville gerne befries for den. Er jeg komplet skrupskør?

Laurié

Svar:

Kære ”Laurié”!

De er hverken ”skrupskør” eller på anden måde unormal. De er bare blevet opmærksom på et fænomen, som tit kan være almindeligt hos unge mennesker. De fleste af os kender da tidlige sværmerier for lærerinder eller veninder, men de giver sjældent anledning til sådanne spekulationer som dem, De gør Dem. De kan blive fri for Deres tvangstanke dels ved at tro på min forsikring om, at De er normal (selv om jeg nødtigt vil betragtes som en spåkone), og dels ved at indse, at det er meget naturligt for en kvinde at holde af andre kvinder. Man snakker bedre sammen og har ofte flere naturlige fællesinteresser end med det modsatte køn. De må bare ikke kalde det forelskelse, Hvis denne tvangstanke dog har sat sig for fast hos Dem, hvad jeg selvsagt ikke helt kan afgøre ud fra Deres brev, bør De konsultere en psykiater for at søge råd hos ham. En sådan kan Deres sædvanlige læge henvise Dem til.

Venligst, Deres hengivne
Tove Ditlevsen

”Ung mand” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 11. december 1956 om forventninger til mænd.

Jeg er en ung mand på 20 år og er meget forelsket i en pige på 18. Men jeg er genert af mig og kan ikke rigtig komme i kontakt med hende. Vi ser hinanden 3 gange om ugen på en aftenskole, men selv om jeg gennem nogle af de andre har fået at vide, at hun godt kan lide mig, så tør jeg slet ikke foretage det indledende skridt. Tænk hvis hun sagde nej til at gå ud med mig? Så ville alle chancer jo være forspildt, og jeg ville måske blive drillet af de andre mænd. Kan De give mig et godt råd, så jeg kan mande mig op og lære pigen at kende?

Svar:

KÆRE UNGE MAND!

Hvorfor ikke få pigens adresse og skrive til hende? Vedgå kun at grunden til det er generthed, det er en så almindelig plage, at ingen ”taber ansigt” ved at tilstå den. Så kommer hun nok af sig selv hen og taler til Dem, men hvis også hun er for genert til det, har De med den skriftlige henvendelse givet mulighed for selv at vælge denne udvej. Hvorfor skulle hun dog sige nej til en invitation, når hun nu kan lide dem? Fat mod! Frygten for at få afslag kan blive så stor, at man helt lader være med at spørge. Risikoen for at få nej løber man altid, både i små og store anliggender. Men livet rammer nu engang ikke så overvældende mange chancer, at man har råd til at gå forbi en eneste af dem.

Held og lykke ønskes Dem af Deres
Tove Ditlevsen

Beatrice & Co. til Caja Rude bragt i Socialdemokraten d. 24. marts 1940 om victim blaming.

Vil Ville svare paa følgende spørgsmaal, der gælder et Væddemaal paa en Kæmpeæske med Chokolade: Kan en virkelig dannet ung Pige paa 18-20 Aar lade sig optage i en forbikørende Bil, hvorfra en hende ganske fremmed Herre anmoder hende om ”blot at stige ind, for jeg er 100 pct. Gentleman”, og saa køre flere Timer med ham, skønt han ikke siger sit Navn men faar hendes at vide. Et Hold af Piger her paa Kontoret siger, at i 1940 er Piger saa sikre paa deres Værd, at de ikke lader sig dupere af en Bilist, og at de alle kender Følgerne, hvis han er nærgaaende. Det kan hun altid afværge osv. Den anden Halvdel erklærer, at det netop er den slags Godtroenhed – for ikke at sige komplet Dumhed – der afstedkommer saa mange Ulykker for unge Piger. Man har dog læst ikke saa faa Retssager om saadan naivt indledende Forbindelser, der senere viser sine ”Følger”, og saa gaar Vejen til Læger og Kvaksalvere og videre til Retslokalet for offentlig Dom og tildelt Straf. Ja, det lyder vist saa tragisk, naar min første Indledning er munter nok. Men saadan har vi altsaa diskuteret Sagen, og hvem af os har Ret?

Svar:

Uden at ville beskyldes for at være Overmoralist vil jeg ganske og aldeles slutte mig til det sidst nævnte Standpunkt. Det fortjener absolut Chokoladeæskan. For Resten: Er det ikke et mærkeligt forhistorisk Begreb at betegne en ung Pige som ”virkelig dannet”?

Hvornår er man egentlig det?

Jeg kan ikke hitte ud af det.

Anders fra Vorbasse til Caja Rude bragt i Socialdemokraten d. 28. maj 1939 om samtykkekultur.

Maa jeg spørge Ville om følgende, som jeg haaber at faa et oprigtigt Svar paa: Har en Pige Ret til at beholde de Kærestebreve, man har sendt hende, og vise dem frem til alle og enhver for at genere en, naar man har gjort det forbi med hende og forlovet sig med en anden, som nu skal høre alle ens Bravader og smigrende Bemærkninger gengivet som noget, der er sagt mange Gange før. Har man ikke Ret til at forlange Brevene tilintetgjort? Det bemærkes, at der hver eneste Dag er Røg i Køkkenet hos min Kæreste, fordi hun ved, at den anden har de Breve.

Svar:

Kære Anders i Vorbasse,
Jeg indrømmer omgaaende, at Situationen er skummel, men der er ikke tale om, at man kan forbyde Oplæsningen, naar der ikke staar noget for Afsenderen ærekrænkende i dem. Men kan Omgangskredsen ikke snart Bravaderne udenad, saa ingen mere gider høre på dem? – Endelig er der jo ogsaa den Udvej, at de kan forny Genren af kærlige Ord og smigrende Bemærkninger. Prøv det! Saa forsvinder sikkert Røgen af Køkkenet hos deres nuværende Veninde. Var det mig, som fik overleveret en Gang slidte ”Bravader”, saa vilde jeg minsandten ogsaa blive sur.

”Glad mor” til Caja Rude bragt i Socialdemokraten d. 1. februar 1942 om forventninger til køn.

Kære Ville,

Ja, jeg skriver ligeud, for jeg kan saa godt lide Rubrikken. I den vil jeg fortælle, at alle unge Ægtemænd og Fædre bør demonstrere deres Glæde over en nyfødt Søn eller Datter ved straks at overtage Kørslen med Barnevogn. Min Mand er mig aldrig mere kær, end naar han stolt promenerer med vores 2 Maaneder gamle Datter, der sover sødelig i sin Vogn. Jeg tror, alle Kvinder vi have det saadan, at de elsker deres Ægtemand dobbelt, naar han viser Stolthed over at være Far. Derfor vil jeg bede Dem om at sætte dette ”Opraab” i Rubrikken.

Svar:

Det med Fædre og Barnevogne er meget nydeligt.

”Den grimme” til Caja Rude bragt i Socialdemokraten d. 23. juli 1939 om at føle sig grim.

Kære Ville!

Ja, nu haaber jeg ikke, at De synes, jeg er for pjanket, men kan De ikke sige mig, hvordan det kan være, at der ikke er nogen unge Mænd, der bryder sig om mig. Mine Veninder har altid saa mange unge Mænd til at invitere sig ud, men der er aldrig nogen, der inviterer mig. Jeg ved godt, at jeg er grim, og det er sikkert derfor, at der ingen er, der bryder sig om mig: jeg har et godt Humør, og naar jeg en gang imellem har været sammen med unge Mænd, har jeg altid snakket med dem og ligeledes holdt Sjov med dem. Længe har det dog ikke været, før jeg mærkede, at de kun bryder om mig, fordi jeg laver lidt Sjov. Hvis jeg endelig en Gang har gaaet med en ung Mand, er han altid hurtigt blevet ked af mig. Jeg er ganske vist ikke mere end 19 Aar, saa jeg finder maaske senere en ung Mand, som holder af mig. Alligevel er jeg trist til Mode, for jeg har hørt saa ofte, at de unge Mænd nu om Dage ser meget paa, om en ung Pige er køn. Er det umuligt, at der an findes nogen, sikke ser paa Udseendet alene? Man kan selvfølgelig nok faa en af de unge Mænd, der løber op og ned ad Gaden Dagen lang, men det er ikke saadan en, jeg bryder mig om. Jeg klæder mig altid pænt, det er alligevel ikke nok til at gøre et godt Bekendtskab. Kan de, Ville, ikke give mig et godt Raad? Venlig hilsen fra ”Den grimme”

Svar:

Bare rolig, der er absolut ikke forskertset nogen som helst Chance for det store Lod i Kærlighedens Varelotteri endnu, naar De kun er 19 Aar. Men hvorfor altid søge et Bytte til Ringforlovelse og alt det i enhver ung Mand, de møder? Det er sikker den skumle Hensigt, de unge Mænd aner, og derfor forsvinder de lige saa hurtigt igen, som de kommer, tag d'Hrr. Roligt og naturligt, og de vil hurtigt blive klar over, at De er en rar og sjov Pige. Det med grimhed o.s.v. er Vrøvl. De har sikkert en ung Piges naturlige Charme; mere skal der ikke til for at indfange en lige saa naturlig og sund ung Mand i Forelskelsens Lænker. Giv blot Tid – saa kommer han.

”M.M” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 24. juli 1959 om samtykke og sex.

Kære fru Tove Ditlevsen!

Jeg har et problem, som jeg håber, De vil hjælpe mig med at løse. Jeg er en ung pige på 16½ år. Det sidste halve år er jeg kommet sammen med en ung mand på 19 år, og jeg kan så godt lide ham. Vi kommer i hinandens hjem. Jeg vil kalde ham ”D”. Jeg har tit været til bal, men det sker sjældnere nu, for D. danser ikke så meget. Men de unge mænd, som fulgte mig hjem, havde ikke reelle hensigter, og sådanne personer kom jeg til at foragte. D. kan jeg ikke så let blive vred på, da vi kender hinanden så godt. Jeg ved, at han holder meget af mig, så derfor gør det mig ondt at sige nej til ham, men det har jeg altid gjort, for jeg synes, at det er for tidligt at begynde på så alvorlige ting. Det gør ham så ked af det, og han skammer sig også over at bede om noget, som jeg ikke ønsker at give ham, og jeg ved, at han prøver på at lade være. Der er en ung pige her på egnen, som blev gift kun 18 år gammel, fordi hun skulle have et barn. Da jeg sagde det til D. som en slags undskyldning for mit nej til ham, sagde han, at det var mandens skyld, og at det kunne han selv aldrig finde på over for mig. Hvad mener han med det, for det kan da nemt gå sådan. Måske er det hans mening af bruge midler? Min mor har aldrig talt med mig om den slags ting, så jeg er ret uvidende.

M.M.

Svar:

Kære frk. M.M.!

De er også efter min mening for ung til at indlade Dem på et erotisk forhold. Selv om det naturligvis er muligt at undgå svangerskab, kan det skade Deres følelser for den unge mand og i det hele taget ødelægge romantikken i tilværelsen, som er så vigtig for ganske unge piger. Det er ikke en handling, man skal gøre for et andet menneskes skyld, for at være ”god” imod ham eller måske bare for at undgå flere plagerier. De må vide, at mennesker modnes indefra og sjældent gennem ydre hændelser. Jeg vil give Dem det råd at vente med at indlede et intimt forhold til det øjeblik, hvor De selv føler en så dyb og inderlig kærlighed til denne eller en anden mand, at det ikke falder Dem ind at spørge en tredje person til råds i den sag. ”D.” kan godt lade være med at plage Dem, og jeg synes, at De meget bestemt skal forklare ham, at De er for ung til dette, og at tanken om det endnu er Dem ganske fremmed. Det vil han respektere, hvis han holder tilstrækkelig meget af Dem. – Ja, det er sikkert hans mening i givet faldt at bruge præventive midler.

Venligst, Deres hengivne

Tove Ditlevsen

”Tre fra Møn” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 12. marts 1957 om forventninger.

Kære Tove Ditlevsen!

Vi er tre unge herrer på 18, 19 og 19 år, der er kommet op at diskutere om, hvor meget der skal ofres på pigerne. Den ene påstår, at de skal betale hver for sig, den anden, at herrerne har pligt til at betale alle udgifterne, mens den tredje mener, at de godt kan gå i biografen og til bal sammen, men betale hver for sig, så længe de ikke har ring på. Hvor gamle skal pigerne være, før det er anstændigt for os at komme sammen med dem? Er vi selv for unge? Hvor længe skal man være kommet sammen med en pige, før man kan præsentere hende for sine forældre?

Venlig hilsen ”Tre fra Møn”

Svar:

Kære ”Tre fra Møn”!

Vi lever i ligeberrettigelsens tidsalder, så i almindelighed vil jeg mene, det er mest naturligt, at udgifterne til fælles fornøjelser deles lige over mellem den unge mand og pigen, han kommer sammen med, uanset om de er ringforlovede eller ikke. For unge mænd i Deres aldersklasser må det anses for anstændigt at komme sammen med piger fra 16-27 år og opefter, og hvis pigerne ikke synes, De er for unge, hvem skulle så? Hvad er præsentationen for forældrene angår, kan den finde sted, når den unge mand, pigen og forældrene har lyst til at mødes. Der findes ingen faste regler for sådanne arrangementer, når det ikke ligefrem drejer sig om hofkredse. Det falder alt sammen af sig selv, så snart de teoretiske diskussioner er tilbagelagt stadium.

Med venlig hilsen,

Tove Ditlevsen

”De to tvivlrådige” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 28. august 1957 om kvinder og seksualitet.

Kære Tove Ditlevsen!

Vi er to unge piger på 16 åg 17, som gerne vil høre Deres mening om et problem, der længe har optaget os. Vi er i nogen tid kommet sammen med to unge mænd på 19 år. Indtil nu har forholdet været kammeratligt, men i den senere tid er vi kommet ud for ting, som vi ikke selv kan tage standpunkt til. De unge mænd mener, at et intimt forhold et nødvendigt, hvad vi ikke forstår. Vi har alle fire diskuteret sagen, men kan ikke blive enige. Er det os, der er snerpede? Vi er begge meget forelskede i de unge mænd og vil nødigt undvære dem. Men mener De ikke, at interessen fra deres side ikke er særlig stor, hvis de ikke kan respektere vores synspunkt? Hvad skal vi gøre?

De to tvivlråde.

Svar:

Kære ”To tvivlråde”!

Det kan aldrig kaldes snerperi at lade være med at indlade sig på ting, man ikke har lyst til. Deres synspunkt er rigtigt og naturligt, men hvordan skulle mænd vide noget om, hvad kvinder føler, hvis vi ikke selv fortæller dem det? Jeg tror, de unge mænd vil respektere Deres tilbageholdenhed, hvis De gør dem klart, at piger i 16-17 års alderen som regel befinder sig i samme situation som drenge på 14-15 år. Nok forelsket, men endnu med hjerte og sanser hvilende i sværmeriets og romantikkens rosenrøde verden, som i grunden er for smuk til, at nogen bør forlade den, før den forsvinder af sig selv.

Venlig hilsen, Deres hengivne Tove Ditlevsen.

”Den usikre” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 8. juli 1958 om usikkerhed og rødmen.

Kære Tove Ditlevsen!

Jeg skriver til Dem, fordi jeg tror, De kan give mig et godt råd. Når jeg kommer ud i selskaber, eller vi selv har fremmede, rødmer jeg næsten altid og bliver usikker. Det er væmmeligt, hvis man fortæller og så går i stå. Det er heller ikke altid, det sker. Det har været værre, det må bare ikke virke så dumt. Jeg vil helst være lige så fri som andre. Er det en slagt generthed, eller vokser jeg mig fra det? Jeg er en ung pige på 16 år.

Den usikre.

Svar:

Kære unge pige!

Ja, det er almindelig generthed, og den vokser man sig næsten altid fra. Det er nok klogt, at De i selskab med fremmede undgår at kaste Dem ud i længere enetaler, for det hænder da selv for voksne mennesker, at de går i stå midte i en ”morsom” historie, så tilhørerne går glip af selve pointen. Det er jo ikke nogen ulykke – hvis man ikke lige netop er 16 år. Så bliver små ting store, og alt vendes til personlige nederlag. Jeg ved ikke andet råd, end at De undgår situationer, der erfaringsvis får genertheden til at blusse op i Dem. Foretræk jævnaldrende selskab fremfor voksnes. Livet igennem befinder man sig bedst i sin egen aldersgruppe, og det gælder især purunge mennesker.

Med venlig hilsen Tove Ditlevsen

O.A. til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 15. juli 1959 om bumser og skam.

Kære Tove Ditlevsen.

Jeg er en ung pige på 17 år, og jeg vil gerne spørge, om De kan hjælpe mig. Jeg har så mange hudorme og filipenser i ansigtet, på brystet og på ryggen.

Jeg har prøvet at bruge forskellige slags creme, men intet har hjulpet, og jeg er for genert til at gå til lægen.

O.A.

Svar:

Kære frk. O.A.!

Jeg er jo hverken læge eller skønhedsekspert, men efter min mening er cremer ikke det rette middel mod uren hud. De skulle prøve at vaske Dem morgen og aften med svovlmælksæbe, som kan fås på alle apoteker. Det er en skrækkelig plage, og det trøster Dem vel næppe, at den vil forsvinde med tiden.

Derimod kan De være overbevist om, at man selv lægger meget mere mærke til sådan noget, and andre gør. De fleste har jo et eller andet ved deres udseende, som de selv finder uheldigt.

Med venlig hilsen Tove Ditlevsen

”Ensomme Tage” til Tove Ditlevsen bragt i Familie-Journalen d. 9. juni 1959 om forelskelse, ensomhed og forventninger til køn.

Kære fru Ditlevsen!

Jeg håber, De kan give mig et godt råd mod håbløs forelskelse. Jeg er en ung mand på 22 år og føler mig meget ensom, fordi jeg savner den pige, jeg elsker.

Da jeg traf hende, var jeg kun 17 år, og hun 15, men det var umuligt at få en samtale med hende, for enten var der en søster eller også en ven til stede, og så kom den dag, da hun rejste ind til byen.

Jeg skrev til hende og bade hende svare på mit brev, men jeg fik aldrig svar. Da jeg var lige ved at tage mig selv af dage, men lever nu videre for min mors skyld. Men jeg ryger så meget, at det er skadeligt for mit helbred. Hvad kan jeg gøre for at glemme hende? Hun er i mine tanker både dag og nat, men måske er det mig, der er en stor idiot. Jeg kan i hvert fald ikke gøre for det. Nu håber jeg, at De vil give mig et godt råd.

Den ensomme Tage

Svar:

Kære ”Ensomme Tage”!

Ja, noget må De i hvert fald gøre, for det er bestemt for længe at gå rundt og være ulykkeligt forelsker i 5 år. Men der er De i virkeligheden heller ikke, i hvert fald ikke i nogen pige. De er derimod romantisk indstillet og har vænnet Dem til at nære hangen til sorgfuld romantik ved bestandig at tænke på denne pige, som afstanden i tid og rum efterhånden har gjort langt dejligere, end hun er i realiteten. Sådan har man det ofte, når man er ung og på en vis måde nyder man sin tragiske situation. Det er bare uheldigt at blive ved, for så ender det med, at livet glider forbi, mens man er optaget af sin evighedssorg, så man ikke ser de nære glæder, det rummer.

De skal Dem sammen både for Deres egen og omgivelsernes skyld. De må have venner, som De kan gå lidt ud sammen med. De trænger til at blive mere udadvendt, sanse og more Dem og især opdage, at der er masser af søde unge piger til, som går rundt og drømmer om at møde den store kærlighed. Det går nok med helbredet trods den megen rygning, og i øvrigt ryger man mindre, så snart man er beskæftiget med noget andet.

Venlig hilsen Tove Ditlevsen

